

благодарность, защото въ нещастнитѣ си дни премина съ Ангелски твърдост, той ще тя застави благодариж къмъ Бога, и смиренна въ очите хората. —

Мария турна пръстѣнътъ на пръстътъ си, безъ да може да изрази съ думи благодарностъ тѣ си освенъ съ слези. —

Амалия, която съдеше всѣ при нея, съ *увъ-
толосното панче* въ ръцѣ, бъше испълнена отъ радост, като глѣдаше благородното и мажественно дѣло на родителитѣ си, и поглѣдаваше Мария обычливо.

Графинята заподѣда да ся приготви вечеріжка, като приложи, че и Мария ще съдне съ нихъ на трапезата.

Прѣди да сѣднатъ сѣка на мястото си презъ всичкото продлѣженіе на молитвата (защото въ онай епоха, тая благочетна привичка, царуваше, общо въ по прѣвѣтъ рѣкѫ хора.) единъ странно чувство обладаваше Мария. » Боже мой! Какви, бѣха скръбъта ми и отчаянието ми, когато съѣдъ утруденъ единъ денъ гладна, мя испѣдиха отъ Селашницата, можахъ ли помисли него часъ, че ся готовѣше за мене обядъ у башнѣтъ въ срѣдъ толкова честни придружници? О! Отче небесный! Пріеми благодарностъ та ми за голѣмата Ти благость, прости мя, за отчаянието ми, което преди малко показахъ и направи тѣй, щото пишо да не можи покзати къмъ тебѣ вѣрятъ ми. »